

Fordított pohár

*Ha a vízcsap alá talpával,
fölfelé tartod a poharat,
nem tudod teletölteni,
lyukas figyelme, vén barátom.
A víz, mint egy kiseded hegyi csurgó,
úgy csobog le körben a poháron.
De még nem tartasz
a végső szegélynél,
még innen vagy a végső batáron,
még észre tudod venni
riasztó balgaságod.
Fölismeréssel ajándékoz meg,
babár keserűvel,
a csorgó víz s a pohár:*

*fonákjával fölfelé tartott
engem is a sors,
ezért nem teltem meg én sem.
Itt állok üresen,
az utolsó évek csurognak le rám,
s a pohár, biába, nem telik.
Még van idő, fordítsd magadon,
drága, szenilis, vén barátom!*

Üveglap

*Szokásuk a sztrádacsinálóknak,
hogy az utak két oldalán
ha nagy üveglapokat raknak
talán zajfogóul,
ölyvet, karvalyt, efféle ragadozókat
festenek rájuk, hogy a madarakat
a láthatatlan lapoktól elriasszák.*

*Üvegajtókon olykor semmi jel,
zúzott homlokkal tántorodom vissza.
Mit kellene rájuk festeni,
nem ellenem, homlokom érdekében
még jótékonyak hitt tervezők?*

*Pingáljatok rá valami sötétet,
még nem tudom, milyen aljasságot,
milyen jelét a gonoszságnak,
de fessetek rá valami rossz ábrát,
amely majd elriaszt,
időben visszatántorít
látthatatlan üveglapjaiktól.*

Egy énekóra emlékére

*Volt nekem egy kecském,
tudod-e,
kertbe rekesztettem,
tudod-e,
megette a farkas,
tudod-e,
csak a szarvát hagyta,
látod-e?*

Szolmizálnom kellett,
ezt a dalt,
mutogatnom illett
azt a bajt.
Dó-re-mi-fá-szó-lá
kuszalék
így tette pokollá,
ami szép.

A mélység-magasság
viszonya
bennem összezatyvált
pocsolya.
Hallottam magamban,
ami jó,
tisztán, jó alakban
szólt a *dó*,
de mire kiáradt
az a *dó*,
lett belőle más hang,
dóra szó.
Izzadozva jött-ment
hangra hang,
de valami közben
elmaradt.

Teremtés előtti
rossz anyag
voltam, néma, földi
sáragyag;
teremtetlen, hitvány
semmisség,
aki várja, bízván,
istenét.

Vártam és teremtett
cudarul,
úgy, hogy kirekesztett
oda, túl,
ahol a farkas jár
nyomomon,
s fölfal ez a barbár
pentaton.

De egyszer Csajkovszkij,
az a moll!
Érzem, és hallom, mily
lágy, komoly.

Harmóniát hallok
legbelül,
noha nem tudom, hogy
mint vetül.
Nem az énekóra,
nem a *fisz*,
az összhang folyója
ami visz.
Nem a *dó*, a farkas,
hanem a
lélekben hatalmas
muzsika.